

Kao inicijat indijskih misterija i učenik njihovih svetih spisa, Apolonije je u svoje tekstove upleo teološka i filozofska učenja brahmanizma i budizma, čiji su bogovi bili Kristos (grčki – Christos) i Gautama Buda. Ti su bogovi poznati u raznim drugim jezicima pod drugim imenima. No bez obzira na imena ili gdje ih pronalazimo, svi oni vuku podrijetlo iz indijskih misterija.

MISTIČKI SAN

EUTALIJUS, GRČKI TEOLOG IZ PETOG STOLJEĆA, JE REKAO DA SU SVI VODEĆI LJUDI U KRŠĆANSTVU NJEGOVA VREMENA ZNALI DA JE TEKSTOVE NA TEMELJU KOJIH SU NASTALE OVE POSLANICE DONIO APOLONIJE IZ INDIJE TE DA JE SAM APOLONIJE POTKRAJ ŽIVOTA NAPISAO EVANĐELOJE PO IVANU, KAD SE POVUKAO NA OTOK PATMOS (OKTRIVENJE, 1:9) KAKO BI SVOJ ŽIVOT PRIVEO KRAJU IZOLIRAN OD LJUDI, A BORAVEĆI TAMO TAKOĐER JE NAPISAO I PODULJU PARABOLU POZNATU POD NAZIVOM OTKRIVENJE

Piše: Hilton Hotema (završna knjižica iz serije Izgubljena mudrost drevnih učitelja)

DALJNI DOKAZI O KRŠĆANSKIM PRIJEVARAMA

Postoje nebrojeni dokazi o tome da su kršćanstvo i njezin Isus prijevare.

Navest ćemo one koje je prikupio Eutalijus, grčki teolog iz petog stoljeća, koji je komentirao takozvane Pavlove poslanice.

On je rekao da su svi vodeći ljudi u kršćanstvu njegova vremena znali da je tekstove na temelju kojih su nastale ove poslanice donio Apolonije iz Indije te da je sam Apolonije potkraj života napisao

Evangelje po Ivanu, kad se povukao na otok Patmos (Oktrivenje, 1:9) kako bi svoj život priveo kraju izoliran od ljudi, a boraveći тамо također je napisao i podulju parabolu poznatu pod nazivom Otkrivenje.

Evangelje po Ivanu, kaže Eutalijus, bilo je mješavina onog čemu se nadahnuti Prorok nadao i znanja koje se bojao propiti na način da ga razumiju neobrazovani ljudi.

Djela apostolska, nastavlja Eutalijus, odnosila su se na rad Apolonija i njegovih

učenika, a tu su činjenicu u potpunosti razumjeli gnostici i neoplatonisti sve do vremena Euzebija Cezarejskog.

Amonije Sakas, Plotin, Porfirije i njihovi sljedbenici bili su, po riječima Eutalijusa, kombinacija gimnosofista, gnostika i neoplatonista. Bili su to pravi učitelji i filozofi pa im nije padalo na pamet niti su namjeravali širiti išta osim onog što su smatrali činjenicom i istinom.

Njihova su učenja bila povezana s brahmanskim i budističkim kanoničkim priповijestima o hinduističkom spa-

sitelju Krišni za kojeg se smatra da je rođen 3670. godine prije naše ere, a kojeg su štovali kao inkarnaciju Brahme, Duha univerzuma. Brahmanizam je štovanje prirode.

Sve kanoničke poslanice, po riječima Eutalijusa, potječe iz tekstova što ih je napisao Apolonije kojeg su, da bi se prikrila ta činjenica, zvali Saul (Šaul), Pol ili Paul (Pavao) ili Paulus (Pavle). Imena Petar, Ivan, Jakov i Juda dodata su u ostale poslanice koje su slali u sredine nedovoljno značajne da bi ih se spominjalo.

Euzebije je odabrao sve ove Apolonijske tekstove koji su se temeljili na brahmanskem i budističkom štovanju prirode kako bi promicali njegovu kršćansku shemu. Da bi to mogao učiniti personificirao je simbole i literalizirao alegorije iz hinduističke religije. Međutim, umro je prije nego što je uspio dovršiti svoj rad, a Eutalijus, smatrajući to odličnom prilikom za stjecanje slave, dovršio je ono što je Euzebije započeo. Eutalijus je hinduističke tekstove preoblikio po svojoj volji, a onda je iz njih izbacio Apolonija, Krišnu i Budu te ih zamijenio imenima koja se sada nalaze u Bibliji.

Te su Euzebijevi i Eutalijusovi prijevaru postale sigurnije od razotkrivanja kad su izvorni tekstovi i svi njihovi tragovi uništeni. Međutim, nisu bili uništeni već skriveni u vatikanskoj knjižnici.

Prema riječima Eutalijusa, Evandelje po Mateju utjelovljuje feničku zamisao bogu-spasitelju.

Ovo je Evandelje prvotno nosilo ime Mathieuou. 'Ma' znači duh onakav kakav postoji u tijelu; 'theiu' odgovara grčkoj riječi 'theus', a 'o' predstavlja vječni krug koji u drevnoj religiji simbolizira Boga. Riječ *Mathieuou*, dakle, znači duh Božji koji djeluje u krugu.

Ti su tekstovi bili poznati dr. Georgiju Faustusu koji je živio šesnaestom stoljeću i koji ih je objavio. Zbog toga ga je svećenstvo optužilo da se 'prodao davlu'. Zato, kad je Goethe prikazao Faustovo spasenje, išao je protiv navoda Crkve 'koja je uvijek Faustovo prokletstvo smatrala legitimnom posljedicom njegova ugovora s davlom'.

Ovo je tajni razlog zašto ga je svećenstvo zatočilo, zaplijenilo mu imovinu i uništilo njegovu publikaciju. U svijetu prijevara govoriti istinu uvijek je težak zločin.

Evangelje po Mathieuou izvorno je napisano na siro-kaldejskom jeziku a ne na grčkom, kako je to tvrdilo svećenstvo. Ostala tri evandelja, kako se pojavljuju na grčkom, isto su tako kopije starijih izvornika na drugim jezicima. Budući da se pojavljuju na grčkom ona su djelo Marciona i Lucijana, koji su se obrazovali na grčkom.

Bilo je to oko 350. godine naše ere kad je kršćansko svećenstvo počelo s nastojanjima da preobrati armenske štovatelje hinduističkog Kristosa (Hesusa Kristosa) kanoniziranjem i prihvaćanjem budističko-armenskog evandelja po Mathieuou, promjenivši ime u Matej. U ovom se Evandelju želi stvoriti dojam da je upravo Matej bio taj koji je 'sjedio

duhovno razvijenim obilježjima prvog evandelja.

Između imena Apolonije i Ivan postoji neobična sličnost. Oba imena označavaju svjetlo koje prosvjetljuje svakog čovjeka koji dođe na svijet, Sunce (Evangelje po Ivanu, 1:9).

Među starim Grcima Sunce se isto nazivalo Apolon i Ion (Prva poslanica Korinćanima, 3:5,6). ION je u etimološkom smislu grčki naziv za Sunce. 'I' znači Jeden, a 'on' znači Biće – Jedno Biće, Bog. Ionski ogranač grčkog naroda nosio je ime 'djeca Sunca'.

Riječ 'slobodni zidar' (mason) dolazi od egipatskog 'phree-massen', što znači 'Sin Svjetla'.

Euzebije i njegovi kršćanski nasljednici, koji su se toliko namučili da prikriju izvor kršćanstva i Apolonija liše zasluga za svoje nevjerojatno djelo, ime Apolonije zamijenili su imenom Ion ili Ivan.

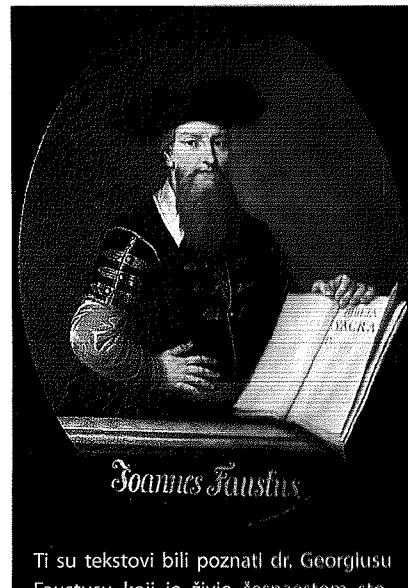
Kao inicijat indijskih misterija i učenik njihovih svetih spisa, Apolonije je u svoje tekstove upleo teološka i filozofska učenja brahmanizma i budizma, čiji su bogovi bili Kristos (grčki – Christos) i Gautama Buda. Ti su bogovi poznati u raznim drugim jezicima pod drugim imenima. No bez obzira na imena ili gdje ih pronalazimo, svi oni vuku podrijetlo iz indijskih misterija.

Eutalijus je dovršio interpolaciju i iskrivljavanje svetih spisa koje je započeo Euzebije. Priznao je da je poslanice i Djela apostolska razbio u poglavla i stihove kako bi nešto dodao ili izostavio iz tekstova. Usprendio ih je s primjercima u knjižnici Euzebija Cezarejskog te je dobro poznavao sve promjene koje je na izvornicima napravio Euzebije.

Eutalijus je priznao da su se hinduistički tekstovi, onakvi kakve je prepisao Apolonije, u njegovo vrijeme nalazili u pamfilijskoj knjižnici u Cezareji i da ih je on preinačio kako bi odgovarali njegovim teorijama pa je tako izbacio imena Apolonija, Bude i Krišne te ih zamijenio imenom Pavao i uveo Isusa.

IZ NEBESKOG STANJA U ZEMALJSKI ZATVOR

'Onda i oni koji ušnuše u Kristu, propadoše' (Prva poslanica Korinćanima, 15:18).

Johann Wolfgang von Goethe

Ti su tekstovi bili poznati dr. Georgiju Faustusu koji je živio šesnaestom stoljeću i koji ih je objavio. Zbog toga ga je svećenstvo optužilo da se 'prodao davlu'. Zato, kad je Goethe prikazao Faustovo spasenje, išao je protiv navoda Crkve 'koja je uvijek Faustovo prokletstvo smatrala legitimnom posljedicom njegova ugovora s davlom'

u carinarnici', a onda se ustao i slijedio Isusa (Evangelje po Mateju, 9:9). Još jedna prijevara.

Evangelje po Mateju napisao je Apolonije na početku svoje karijere, a ono po Ivanu pred kraj života, nakon što su mu sazreli teološki stavovi.

Iz Apolonijevih se tekstova jasno vidi da su se njegove teološke i filozofske teorije mijenjale kako je napredovalo njegovo razumijevanje duhovog područja prirodnih sila i uzroka pa je zato duhovna narav njegovih kasnijih tekstova više naglašena u usporedbi s manje

Samo još jedna iskrivljena biblijska tvrdnja.

U Bibliji se pojavljuju raznorazne referenze na 'usnivanje'. Kako su stari tekstovi bili iskrivljeni, kad nisu bili uništeni, laik ne zna ništa o 'mističkom snu' što ga poučavaju drevni učitelji.

Parabola mističkog sna pojavljuje se u jedanaestom poglavju Evanđelja po Ivanu. Kako je izostavljen iz ostalih evanđelja, moguće je da je njihovim autorima ta parabola bila nepoznata jer bi je inače spomenuli budući da je to najčudnovatiji iskaz nadnaravnih moći koje je pokazivao Isus iz Evanđelja.

Kozmički krug

Drevna simbolika, okomita crta kozmičkog križa dijeli kozmički krug u lateralne polutke koje se nazivaju muškom i ženskom. Vodoravna crta dijeli krug na gornju i donju polutku koje se nazivaju nebom i zemljom.

Tvorac kozmosa (Oziris) vlada gornjom polovicom (nebom), dok kozmička tvoiteljica (Izis) vlada donjom (zemljom). U svom silasku s gornje polovice (neba) na donju polovicu (zemlju) čovjek simbolički pada iz svojeg nebeskog stanja u zemaljski zatvor, čvrsto zemaljsko tijelo, donji dio kruga.

Crkva je radi svoje dobiti i moći izokrenula tu priču tako da je ona značila stvarno zapadanje čovjeka u grijeh i gubitak njegove duše (sol).

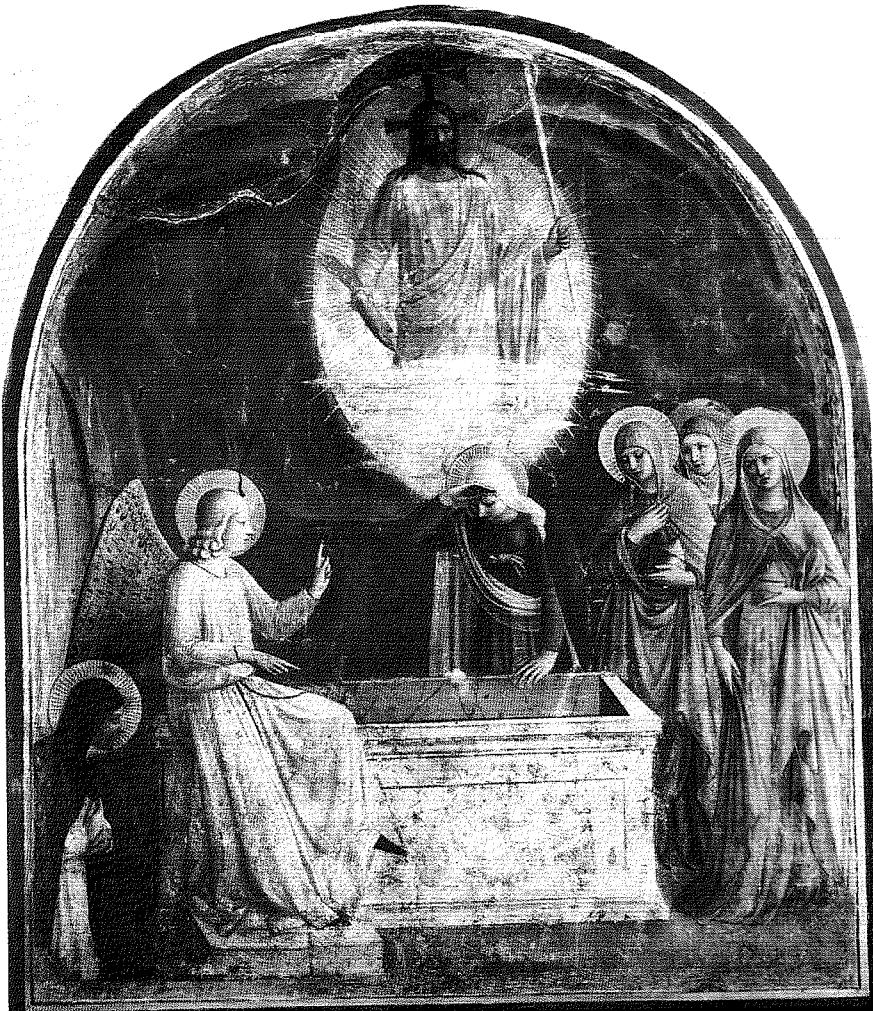
Čovjek ne zapada u grijeh, niti gubi dušu (sunčeva iskra).

U gornjoj polovici (nebo) kruga, čovjek je nevidljiv duh. U donjoj polovici (zemlja) on je zaodjenut putem tijelom, pa je tako usklađen sa svojim okruženjem.

On sad postaje 'izgubljen' u fizičkom svijetu promjena, na olujnom 'moru privida', preko kojeg mora ploviti (simbolično) do planine Ararat, luke u kojoj baca ono što je 'kvarno' (tijelo) 'da se zaodjene u neraspadljivost i ovo smrtno da se odjene u besmrtnost (Prva poslanica Korinćanima, 15:53).

Učitelji su poučavali da je rođenje u fizičkom svijetu silazak duha u materiju te da je smrt u fizičkom tijelu rođenje u duhovnom svijetu – proces ponovnog rađanja (Evanđelje po Ivanu, 3:3,5), povratak čovjeka u izvorno stanje – 'status quo prije fizičkog rođenja'.

Eutalijus je hinduističke tekstove preoblikio po svojoj volji, a onda je iz njih izbacio Apolonija, Krišnu i Budu te ih zamijenio imenima koja se sada nalaze u Bibliji

Učitelji su poučavali da je rođenje u fizičkom svijetu silazak duha u materiju te da je smrt u fizičkom tijelu rođenje u duhovnom svijetu – proces ponovnog rađanja (Evanđelje po Ivanu, 3:3,5), povratak čovjeka u izvorno stanje – 'status quo prije fizičkog rođenja'

Osjetilne moći

Čovjekove osjetilne moći svakako su duhovne moći. No kako se duhovni čovjek zaodijeva u fizičko tijelo on obično gubi svoje svemoguće, sveprisutne i sveznajuće duhovne osjetilne moći te gubi dodir s duhovnim područjem. U toj se promjeni on oprema ograničenim osjetilnim moćima radi kojih se usklađuje sa svojim fizičkim okružjem.

U toj promjeni sjećanje na njegov prijašnji duhovni život postaje nejasno i obično sasvim iščezne ostavljajući na njegovom mjestu, u nekim slučajevima, neobičnu intuiciju o besmrtnosti.

Prijašnje inkarnacije

Zabilježeni su nevjerojatni slučajevi ljudi koji su, čini se, zadržali toliko duhovnog sjećanja ili sjećanja na svoj duhovni život da se sjećaju događaja koji su se dogodili prije mnogo stoljeća.

Rochez iz Francuske služio se hipnozom kako bi svoje ispitankice odveo u prošlost kroz ono što se činilo da su nizovi prijašnjih inkarnacija.

A.R. Martin iz Pensilvanijske države nije se izjasnio kao vidovnjak, ali je mogao ljudi odvesti u prošlost, u prijašnja iskustva. Proučavao je hipnozu te ga je zainteresirao rad dr. Cannona koji je ispitnikovo sjećanje mogao dovesti do trenutka rođenja, ali ne i dalje.

U svojoj knjizi 'Istraživanja reinkarnacije i one druge strane', Martin je prepričao pedesetak od svojih nekoliko tisuća slučajeva.

Nije se svaki ispitanik mogao poslati u prijašnje inkarnacije. Za to je bitna sposobnost tjelesnog i mentalnog opuštanja. Izvjesni pravoslavni svećenik posjetio je Martina i on ga je poslao u neke od njegovih prijašnjih inkarnacija. Zbog nekih od tih iskustava bržnuo je u plač pa je pitao je li moguće da je toliko toga proživio.

Martin mu je odgovorio: 'Da sve to nije u vašoj glavi ne bi iz nje ni moglo izaći'. Svećenik se vidio u prošlosti kao vladara u jednoj kineskoj provinciji u 10. stoljeću. Tijekom tog sjećanja održao je predavanje o budizmu pjevajući na kineskom. Kasnije se vidio u švicarskoj drvenoj kući kao starca koji bezuspješno nastoji smiriti svoju izbezumljenu kćerku.

Još je nevjerojatnija bila činjenica da je u svim tim slučajevima njegovo sadašnje fizičko tijelo poprimalo, kao nekom čarolijom, tjelesni stav, boju glasa i držanje u skladu s osobom koja je bio u prijašnjim inkarnacijama.

U jednom se trenutku činilo da proživljava tako strašnu patnju radi žedi da se liječnik koji je bio prisutan jedva suspregao od toga da pomogne 'umirućem'. No kad je izašao iz hipnotičkog transa nije želio plić.

Neki psiholozi drže da te vizije prijašnjih inkarnacija uzrokuje kontakt s univerzalnim umom, a ne osobno iskustvo. Međutim, individualni um samo je faza univerzalnoguma te ga u fizičkom tijelu ograničavaju čovjekove osjetilne moći ili stanje svijesti.

Čovjekova spoznaja sebe i svojeg okružja ograničena je njegovim stanjem svijesti, koje je ograničeno njegovim osjetilnim moćima, koje su često prilično manjkave, a gotovo uvijek ispodprosjećene.

Moćuma je potencijalno svemuoguća, sveprisutna i sveznačuća. Možemo je povećati toliko da čovjek može vidjeti predmete i čuti zvukove bilo gdje na Zemlji, pa čak i u toj mjeri da 'ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće doznati' (Evangelje po Mateju, 10:26).

Inkarnacija

Učitelji su inkarnaciju predstavili kao smrt i pokop duha u materiji. Rekli su:

'Duša postaje 'stisnuta, zgurana i zatočena' u ograničenom putenom tijelu jer pri silasku gubi dimenzije svijesti na svakom koraku. Postaje vezana za tjelesno i dodirljivo nakon što je imala moć po vlastitoj volji obilaziti bezgranični svemir i univerzalnu misao'.

Prema učiteljima, kada duh silazi u svoj tjelesni hram, dok se približava i u trenutku odvajanja od svojeg nebeskog prebivališta nastupa prijelazna ili pripremna faza, smanjenje svijesti koja je neka vrsta blaženstva.

U Tibetanskoj knjizi mrtvih, jednom od rijetkih djela koje Crkva nije uspjela pronaći i uništiti, nebesko tijelo je prikazano kako se povlači korak po korak u niže stanje svijesti. Svakom koraku nadolje prema inkarnaciji prethodi gubitak svijesti. Taj gubitak svijesti pri silasku s goranjeg (nebo) na donji (zemlja) dio kruga može se usporediti s usnivanjem.

To je drevna mistička priča o snu iz koje su crkveni oci ukrali priču o tome kako su Isusa obavijestili da je Lazar (Ausares) bolestan.

djela, simbolizirajući dušu, 'grlica rasišrenih krila'.

Taj se prizor koristio da se preobraćenika nauči kako u trenutku smrti nebeski čovjek gleda svisoka na tijelo zemaljskog čovjeka.

Novo iz starog

Lazar 'je bio već četiri dana u grobu' (Evangelje po Ivanu, 11:17). To je vrijeme koje je obično potrebno zrnu da prokljija i da se pojavi nova biljka.

'Što siješ (sjeme), ne oživljuje ako ne umre' (Prva poslanica Korinćanima, 15:36).

Kao što nešto novo izraste iz starog zakopanog sjemena, tako i nešto novo izraste iz mrtvog čovjekovog tijela.

Zakopano sjeme ne izumire. Kod rođenja novog raspada se materijalni dio sjemena i vraća se u kozmički plin. Život sjemena se nastavlja.

Kod smrti, mrtvo tijelo čovjeka nikad se ne diže iz groba u svojem ustrojenom obliku. Čak ni tijelo Isusa iz Evandelja. Ali život i duh idu dalje

Eutalijus je priznao da su se hinduistički tekstovi, onakvi kakve je prepisao Apolonije, u njegovo vrijeme nalazili u pamfilijskoj knjižnici u Cezareji i da ih je on preinačio kako bi odgovarali njegovim teorijama pa je tako izbacio imena Apolonija, Bude i Krišne te ih zamijenio imenom Pavao i uveo Isusa

Isus je rekao: 'Ta bolest nije smrt' (Evangelje po Ivanu, 11:4).

Prema biblijskom opisu, Isusu je poslan poziv da hitno dođe, ali je on mirno ostao 'još dva dana u onome mjestu gdje se nalazio' (Evangelje po Ivanu, 11:6).

Zatim je Isus kazao: 'Lazar, prijatelj naš, spava, no idem probuditi ga iz (mističkog) sna' (Evangelje po Ivanu, 11:11).

Kako se ta priča pojавila u Bibliji lakovjerni narod progutao je tu priču jednakom lako kao što djeca gutaju priču o Djedu Božićnjaku.

Ausares

Kad su preobraćenikainicirali u egipatske misterije, pokazali su mu lik Ausaresa (Oziris) na mrtvačkim nosilima. Uz glavu je stajala Neftis, a uz noge Ibis, 'dvije sestre Lazarove' koje su za njim plakale. Iznad tijela je leb-

kako bi se ponovno pojavili u nekom drugom materijalnom tijelu.

Prema učiteljima, pravilo je da čovjek mora proći kroz sedam inkarnacija kako bi dosegao toliko savršeno stanje svijesti da individualna produhovljenosť postaje potpuna pa daljnje inkarnacije nisu potrebne.

Isus je rekao da Lazar nije mrtav nego da spava i da ga treba probuditi.

Život u zrnu nije nestao već spava i treba ga oživjeti procesom klijanja koji se pokreće zakapanjem u grob (zemlju), obično nakon četiri dana.

Četvrtog se dana pojavljuje novi život. Četvrtog je dana Lazar ustao iz mrtvih (Evangelje po Ivanu, 11:17).

Egipatska drama

U egipatskoj drami tisuće godina prije kršćanskog doba, Horus je oživio svojeg

'mrtvog' oca Ausaresa (Ozirisa) u mjestu Anu tako da ga je zazivao u spilji da ustane i izade.

Nekoliko tisuća godina kasnije Isus 'povika' iza glasa: Lazare (Ausares), izlazi! (Evangelje po Ivanu, 11:43).

Kad su ovu egipatsku priču prenijeli u Novi zavjet Horus je postao Isus, Ausares je postao Lazar, a mjesto Anu postala je Betanija.

U egipatskoj drami bile su prisutne dvije sestre, Isis i Nephthys. U Evangelju one su postale Marija i Marta, 'sestre Lazarove'. Dokazi govore da su crkveni oci sadržaj Novog zavjeta preuzeli iz raznih izvora. Jedanaesto poglavlje Evangelja po Iva-

Raku i Jarcu, tropskim točkama sjajne Sunčeve putanje, koju su učitelji nazivali Vratima sunca (solsticija).

Ove su dvije obratnice prije Makrobićeva vremena odgovarale tim konstelacijama, ali u njegovo su vrijeme odgovarale Blizancu i Strijelcu radi precesije ekvinocija.

Međutim, znakovi zodijaka ostali su nepromjenjeni, a Mliječna staza je prelazila kod znakova Raka i Jarca, ali ne kod tih konstelacija.

Rak je simbolizirao vrata tjelesnog rođenja. Kroz ova se vrata duša spuštala na Zemlju te se prilikom tjelesne smrti ponovno uzdizala kroz Jarca do svojeg

Zatim duša počinje doživljavati nemir koji vlada u tjelesnom području kojem se pridružuje i, budući da je opijena gutljajima opojne tvari, postaje Bakusova čaša, donja polovica zodijaka koja nosi naziv Gorka čaša. Za dušu je to Čaša zaborava.

'Duše se (solarna tijela) okupljaju na polju zaborava', kazao je Platon, 'kako bi tamo pile iz rijeke Ameles (nepromišljenost – op. prev.), zbog čega duše ljudi zaborave sve o svojem duhovnom domu'. Ova se priča također može naći kod Vergilija.

Makrobije je rekao: 'Da su duše poniže sa sobom u materijalna tijela koja

Crkva je radi svoje dobiti i moći izokrenula tu priču tako da je ona značila stvarno zapadanje čovjeka u grijeh i gubitak njegove duše (sol). Čovjek ne zapada u grijeh, niti gubi dušu (sunčeva iskra)

nu izvučeno je iz Egipatske knjige mrtvih koja pokazuju da je prije pet tisuća godina egipatski bog Oziris rekao:

'Ja sam uskrsnuće i živoć. Crkveni oci tu su rečenicu stavili Isusu u usta (Evangelje po Ivanu, 11:23).

'Tko užvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne užvjeruje, osudit će se' (Evangelje po Marku, 16:16).

Crkveni oci tu su rečenicu prenijeli u svoju Bibliju, a zatim je koristili kao opravdanje da ubiju preko sedamdeset milijuna ljudi zato što nisu vjerovali u literarizirane priče iz Biblije.

Duša (solarno tijelo)

Simbolički san duše (solarnog tijela) u materijalnom tijelu ima vlast nad fizičkim čovjekom.

No zapravo ne postoji san solarnog tijela; to je samo privid. Zato što je život tijela aktivnost duše, a i funkcije tijela djelo su duše.

Moramo se vratiti zodijaku i astrologiji radi priče o duši (solarno tijelo) koju su napisali učitelji.

Makrobije kaže da se galaksija križa sa zodijakom u dvije suprotne točke, u

Prema učiteljima, kada duh silazi u svoj tjelesni hram, dok se približava i u trenutku odvajanja od svojeg nebeskog prebivališta nastupa prijelazna ili pripremna faza, smanjenje svijesti koja je neka vrsta blaženstva

duhovnog doma. Prva vrata zvala su se Zemaljska vrata, a druga Nebeska vrata. Pri svojem silasku, sve dok ne nije stigla do Raka, duša još nije napustila svoj duhovni dom. Kad se spustila niže i stigla do znaka Lava započela je pripreme za svoje skoro stanje na Zemlji.

Solarno tijelo, koje se spušta iz duhovnih granica gdje se ujedinjuju zodijak i galaksija, gubi svoj loptasti oblik, oblak svih kozmičkih načela te se izduljuje u stožac jer se točka izdužuje u crtlu.

A onda, budući da jedinstvena monada prije nego što se podijeli i postane duada, jedinstvo postaje podjela, nemir i sukob, što proizlazi iz načela polarnosti koje potiče podijeljene dijelove da se bore za ponovno ujedinjenje.

su nastanila svo znanje koje su stekle o Božanstvu tijekom svojeg boravka u duhovnom području, ljudi ne bi imali različita mišljenja o podrijetlu čovjeka. No neki zaborave više, a neki manje.

Možemo se smijati ovim slikama i alegorijama, na pomisao o čovjeku koji se bori da nešto izgovori, velikim nijemim mislima koje one skrivaju – no jesmo li u modernim vremenima pronašli ikakav bolji način da si predložimo podrijetlo duše i njezin dolazak u fizičko tijelo? (Pike, 438).

Najviši i najčišći dio materije koji sudjeluje u božanskom postojanju pjesnici su nazvali nektarom, pićem bogova. Ono što opija dušu je niži i poremećeniji dio materije. Njega su učitelji sim-

bolizirali kao rijeku Ameles, tamnu rijeku zaborava.

Kako objasniti činjenicu da solarno tijelo zaboravlja svoje prethodnike? Ili kako pomiriti tu potpunu odsutnost sjećanja na prijašnje stanje s besmrtnošću njegove biti? To je uglavnom zbog obrazovanja koje ljudi stječu na Zemlji. Povućena dolje težinom što ju je proizveo taj opojni gutljaj, duša silazi niz zodijak i Mlječnu stazu u niže sfere te u svakoj od njih ne samo da uzima novi sloj materijala od kojeg su sačinjena tijela na ovom planetu nego dobiva i različite sposobnosti koje će izražavati i koristiti tijekom obitavanja u materijalnom tijelu koje se naziva čovjek.

Od Sunca dobiva osjetila i maštu, a oni proizvode osjeće, opažaje i misli.

Od Saturna dobiva sposobnost zaključivanja i inteligenciju ili ono što nazivamo logičkim i kontemplativnim sposobnostima.

Od Jupitera dobiva sposobnost djelovanja. Mars joj daje srčanost, poduzetnost i naglost. Merkur joj daje sposobnost izražavanja i izgovaranja onog što misli i osjeća, a Venera u njoj potiče želje.

Po ulasku u Mjeseciju sferu ona dobiva sposobnost stvaranja i rasta.

Mjesec, koji je najniže nebesko tijelo prvo je i najbliže zemaljskim tijelima. A lunarno tijelo koje tamo poprima duša, budući da je sloj nebeske materije, također je i glavna sastanca životinske materije.

Nebeska tijela, zvijezde, planeti i ostali božanski elementi, uvijek teže usponu. Kad duša dođe do područja u kojem vlada smrtnost teži ka zemaljskim tijelima te je poznato da umire.

Makrobi je rekao: 'Neka se nitko ne čudi da tako često govorimo o smrti duše koju nazivamo besmrtnom. No ona takvom smrću nije niti ponistišena niti uništena. Ona je samo neko vrijeme utamničena i iznurenja u tijelu te zbog toga ne gubi svoje pravo na besmrtnost. Zato što joj se kasnije, kad se oslobođi iz tijela procesom koji nazivamo smrću, vraćaju sve njezine povlaštice i slaj te se vraća u blistavo prebivalište svoje besmrtnosti.'

Po povratku u svoj nebeski dom, u svaku sferu kroz koju prolazi pri svojem uzlasku ona vraća strasti, osobine i fizičke sposobnosti koje je od njih primila na silasku.

Doktrina o predstojivotu duše (solarnog čovjeka) kao čiste i nebeske supstance

jedna je od najpoznatijih iz antičkog doba. Laktancijus je rekao da učitelji nisu mogli utvrditi kako je moguće da duša postoji poslije smrti fizičkog tijela ako nije postojala ranije – dakle, njezina je narav neovisna o tijelu.

Tako su tajna znanost i tajnoviti elementi inicijacije u antičke misterije bili povezani s dušom, sferama i konstelacijama.

Ovu povezanost treba proučiti svatko tko želi shvatiti učenja učitelja i naučiti tumačiti drevne alegorije i simbole te istražiti njihovo značenje. U njima su učitelji nastojali ocrtati misli koje im je teško izreći, a koje se ne mogu izraziti na odgovarajući način jezikom, čije su riječi slike onih stvari koje se mogu shvatiti pomoću i unutar domene pet čovjekovih tjelesnih osjetila.

Univerzalna duša, motivacijska sila makrokozmosa, svoju stvaralačku sna-

buti koji joj se pripisuju. To isto vrijedi za štovanje onih životinja koje su se pojavile kao simboli u zodijaku i koje su bile posvećene u drevnim hramovima, a koje su na Zemlji predstavnice nebeskih znakova zodijaka, koji bi im trebali poslati zrake i emanacije što u njih dotiču iz univerzalnog solarnog tijela.

U knjizi 'The Perfect Way' A.B. Kingsford piše:

'Duša je duhovno sunce koje u svim stvarima odgovara Sunčevu orbiti. Zato su im svi oni, zbog toga što za ljudе predstavljaju potpunu manifestaciju snage duše, bili kao iskupljujuće Sunce – bili kao naznačeni bogovi Sunca te je put kojim su se kretali odgovarao vidljivoj godišnjoj putanji Sunca.'

'Između fenomena na toj putanji i stvarne povijesti duše postoji točna podudarnost koju treba priznati, ali i poznavati oboje.'

Čovjekove osjetilne moći svakako su duhovne moći. No kako se duhovni čovjek zaodijeva u fizičko tijelo on obično gubi svoje svemoguće, sveprisutne i sveznajuće duhovne osjetilne moći te gubi dodir s duhovnim područjem

gu dobiva uglavnom posredstvom Sunca tijekom njegova kružnog kretanja po znakovima zodijaka s kojima se ujedinjuju paranateloni, koji mijenjaju njihove utjecaje te pružaju simboličke atrubute Velikom solarnom luminaliju, a on pak uređuje prirodu te je spremište kozmičkih snaga.

Djelovanje univerzalne duše (solarno tijelo) vidi se u pomacima sfera, i to prije svega u pomacima Sunca u neprekidnom nizu izlazaka i zalazaka zvijezda te u njihovim periodičnim vraćanjima.

Pomoću njih se, kažu učitelji, mogu objasniti sve preobrazbe duše koju personificiraju Jupiter, Bakus, Višnu ili Buda i svi različiti atri-

Isus je rekao da Lazar nije mrtav nego da spava i da ga treba probuditi. Život u zrnu nije nestao već spava i treba ga ozivjeti procesom kljanja koji se pokreće zakapanjem u grob (zemlju), obično nakon četiri dana.

Četvrtog se dana pojavljuje novi život. Četvrtog je dana Lazar ustao iz mrtvih (Evangelje po Ivanu, 11:17)

'A zato što postoji samo jedna povijest duše, a to je povijest koja se podudara sa Sunčevom, svi oni koji su od svojih bližnjih dobili najviši naslov spasitelja ljudi, bili su obdareni njime i predstavljeni kao da su pokazivali iste pojave u svojim vlastitim životima...a kako je to povijest duše preporođenog čovjeka, ona se podudara s poviješću Sunca – centra fizičkog sustava koji daje život – pa je u skladu s time opisan riječima koje potječu od solarnih fenomena, kao što na to upućuje zodijska planisfera.' 'Zato je povijest duše zapisana u zvijezdama, a nebesa su njezini kroničari... Zodijak je prva i najznačajnija Biblija.'

Mit o raspetom Bogu

Mit o raspetom Bogu još je jedan drevni simbol koji predstavlja kozmičko načelo. Simbolizirao je zatočenje kozmičkog duha u ljudskom tijelu, što se događa kad iz sjemena u majčinoj utrobi izraste ljudsko biće. Ili kad se kozmički duh

nja. Razmnožavanje podrazumijeva kompenzaciju žrtvu koju čak ni Bog ne može izbjegći. To je drevna tajna Božje žrtve – još jedno kozmičko načelo.

Drevnu alegoriju Božje žrtve radi čovjeka Crkva je literalizirala u 4. stoljeću, a njome se služila radi dobitka i moći. Zatim svoju prijevaru štiti tako da nadzire um svojih robova. Zabranjuje knjige koje poučavaju istinu i koje čovjeka oslobađaju (Evangelje po Ivanu, 8:32). Ezoterijska faza drevne filozofije uključuje kozmička načela i kozmičke procese. Ta je tajna skrivena od ljudi u zodijaku i simbolima učitelja, a otkriva je ispravno tumačenje drevne simbologije. Knjige koje su o tim temama napisali pravovjerni kršćani smišljene su kako bi prevarile, da prikriju pravo značenje drevne simbologije te očuvaju dobro čuvanu kršćansku tajnu. Po učiteljima, zatvaranje kozmičkog duha u zemaljski križ (ljudsko tijelo) proces je kojim se individualna svijest

ji i zodijaku kako bi sakrili narav i podrijetlo svojeg 'Gospodina i spasitelja.' 'Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!' (Evangelje po Ivanu, 1:29). Da vidimo gdje i kako se ovaj Jaganjac Božji uklapa u sliku drevnih učitelja.

U svojem proučavanju astrologije drevni učitelji po cijelom su nebeskom svodu pratili zamišljene slike kojima su pripisivali različite zvijezde. Među njima su glavne bile zvijezde koje su se smjestile duž putanje kojom putuje Sunce kad se diže prema sjeveru ljeti i kad silazi na jug zimi – nalazile su se unutar određenih granica i na istim udaljenostima sa svake strane crte jednakog dana i noći.

Ovaj pojas što zavija poput zmije dobio je ime zodijak te je podijeljen na 12 dijelova ili znakova.

Na proljetni ekvinocij godine 4589. prije nove ere Sunce je ušlo u znak zodijaka i konstelaciju Bika.

Od Bika je Sunce prošlo kroz Blizance, Rak i došlo do Lava, gdje je stiglo do kraja svojeg puta na sjever. Zatim je preko Lava, Djevice i Vage ušao u Škorpiona na jesenski ekvinocij, pa je krenuo na jug preko Škorpiona, Strijelca i Jarca do Vodenjaka, gdje je završilo svoje putovanje na jug.

Put kojim je Sunce putovalo kroz ove znakove dobio je naziv ekliptika, a onaj kojim je prošlo kroz dva ekvinocija - ekvator.

Kad se Sunce počelo kretati prema jugu ljudi sjeverno od ekvatora znali su da dolaze kraći dani, dulje noći, mnogo tame, oblačno vrijeme, pusta polja, oluje i hladnoća. Ta bi ih spoznaja rastužila.

Sunce, veliki regulator svjetovnih stvari i događaja, bilo je Bog svjetlosti, Zemlje, godišnjih doba, žetve, ljudi. Naš Bog je oganj što proždire (Izlazak, 24:17; Deuteronomij, 4:24; Psalm 50:3; Poslanica Hebrejima 12:29, itd.). Bez njega sve bi bilo izgubljeno.

Tako su se stari Egipćani veselili i slavili kad se činilo da se Sunce, dostigavši najdalju točku na svojem putovanju prema jugu, zaustavilo i počelo uspinjati nakon zimskog solsticija boreći se protiv štetnih utjecaja Vodenjaka i Ribe, a imajući prijateljsku dobrodošlicu Ovna, jer je 'on, Jaganjac Božji otvorio ekvinocij kako bi svijet oslobođio i spasio od studene vladavine hladnoće, mraka i pustoši.'

'Duše se (solarna tijela) okupljaju na polju zaborava', kazao je Platon, 'kako bi tamo pile iz rijeke Ameles (ne-promišljenost – op. prev.), zbog čega duše ljudi zaborave sve o svojem duhovnom domu'. Ova se priča također može naći kod Vergilija

obmota ogrtačem od materije koja se zove čovjek, koji nastaje materijalizacijom kozmičkih zraka, kao što je to objasnio profesor Lakhovsky u svojem djelu 'Tajna života'.

Ljudsko tijelo, s ispruženim rukama i spojenim nogama, oblikuje križ koji su drevni učitelji koristili kako bi preobraćenike naučili kako mi 'predajemo dalje križ s lošim namjerama'.

Drugim riječima, služimo se tijelom kako bismo zadovoljili svoju žudnju za uzbuđenjem, taštinu, pohlepu, mržnju, ljubomoru pa smo tako 'ukleti' zbog vlastitog vladanja kao tjelesna bića. Nema druge kazne.

Učitelji su poučavali da se stvaranjem čovjeka Bog žrtvovao tako što je postao zatvorenik u zatvoru materije koja čini tijelo, a čovjek rađanjem djece također žrtvuje svoju vitalnost i godine života, kao što to pokazuje suvremena znanost. Zakon kompenzacije univerzalan je, nije se propisuje stvaralaštvo i proizvod-

svake osobe na astralnom planu oblikuje i fiksira kao vječni entitet. To je svrha života. To je razlog zašto nastaje čovjek. To je kozmički proces kojim individualnost proizlazi univerzalnosti.

Učitelji su poučavali da je u pravilu potrebno sedam takvih inkarnacija kako bi se postiglo konačno stanje vječne individualne svijesti.

Sedam je broj iz Apokalipse, kao i broj osjetila i velikih živčanih centara u tijelu, pa tako Knjiga otkrivenja postaje Knjiga sa sedam pečata, koju nijedan pravovjerni svećenik nikad nije uspio otvoriti (Knjiga otkrivenja, 5).

Učitelji su težili takvom savršenstvu mentalnih snaga već u prvoj inkarnaciji kako kozmički duh ne bi morao više biti zatočen u materiji.

KRISTOV DRUGI DOLAZAK

Crkveni oci morali su uništiti drevnu književnost koja je govorila o astrologi-

Ta drevna svetkovina do nas je stigla kao Božić (engl. *Christ-mas*) te je ono, umjesto da bude slavlje u čast rođenja Božjeg sunca, postalo slavlje 'rođenja jedinog začetog sina Božjeg'.

Mala promjena u riječima čini veliku promjenu u značenju. Despotima je bilo tako lako prevariti žrtve mraka.

Zemlja je ušla u zodijski znak Ovna godine 2433. prije nove ere i taj je ciklus trajao do 276. godine prije nove ere, kad je započeo ciklus Ribe.

Tijekom 2160 godina koliko je Zemlja bila u Ovnovom ciklusu, Janje je bilo predmet velikog obožavanja kad se činilo da je otvorilo ekvinocij te time 'oslobodilo i spasilo svijet' studene vladavine hladnoće, mraka i pustoši.

A ljudi su jadikovali kad je izgledalo da su, nakon jesenskog ekvinocija, loš utjecaj zlobnog Škorpiona, osvetoljubivog Strijelca i zlokobnog Jarca povukli Sunce dolje prema zimskom solsticiju.

Po pričama starih Egipćana, kad je Sunce tamo stiglo bilo je ubijeno i prešlo je u kraljevstvo tmine (Had).

Nakon što je tri dana ostalo u mraku (Evangelje po Mateju, 12:40; 27:63; Evangelje po Marku, 8:31), Sunce se diglo (iz mrtvih – Evangelje po Luki, 24:3) i počelo se uzdizati u nebesa prema sjeveru (Evangelje 16:19) kako bi spasio Zemlju i ljude (spasitelj svijeta) od sumornosti, tame i pustoši zime. 'Naš Otkupitelj'. Dakle, stari su Egipćani personificirali Sunce i štovali ga pod imenom Oziris.

Legendu o njegovu silasku među zimske znakove zodijsaka promjenili su u priču o njegovoj smrti, silasku u podzemni svijet i uskrsnuće.

Sada je došlo vrijeme kad se ova priča pretvori u činjenicu kod milijuna ljudi, a onaj nevjerojatan dio slike sasvim je bio izbrisani iz sjećanja.

Tako su u Egiptu Ozirisa (personifikaciju Sunca) počeli držati za bogu i spasitelja, pri čemu je narod zaboravio da su Ozirisove nedaće i tragična smrt, o kojima se govori u egipatskim svetim spisima, samo alegorija koja se odnosi na Sunce.

Godine 1992. objavljeno je šesto izdanje djela pod naslovom 'Kristov drugi dol-

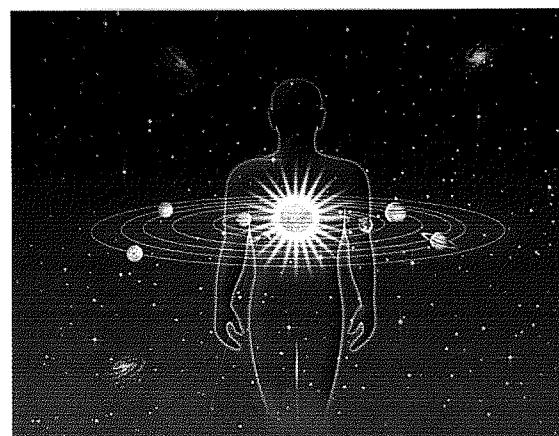
zak'. Autor je neki Clarence Larkin i on započinje tvrdnjom:

'U povijesti nema jasnije utvrđene činjenice on one o 'Prvom dolasku' Kristovom. No kako se u njegovom 'Prvom dolasku' nisu ispunila sva proročanstva povezana s njegovim 'Dolaskom', jasno je da mora postojati još jedan 'Dolazak' kako bi se ona sva ispunila.'

Naravno, velik broj ljudi koji su to istraživali znaju da na Zemlji ne postoji ni trukna pouzdanog dokaza koji bi potvrdio da je čovjek kao Isus iz Evangelijsa ikad živio.

Kristov drugi dolazak temelji se na tvrdnji koju su tvorci Novog zavjeta stavili u usta svojem junaku:

'U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripraviti vam mjesto'? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja' (Evanđelje po Ivanu, 14:2,3).

Tajna znanost i tajnoviti elementi inicijacije u antičke misterije bili povezani s dušom, sferama i konstelacijama. Ovu povezanost treba proučiti svatko tko želi shvatiti učenja učitelja i naučiti tumačiti drevne alegorije i simbole te istražiti njihovo značenje

Taj Drugi dolazak također se spominje u Djelima apostolskim ovim riječima: 'Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji je od vas uznesen na nebo isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo' (Djela apostolska, 1:11).

Kad je Konstantin u 4. stoljeću osnovao rimsку državnu crkvu, legende o egipatskim bogovima prirode literalizirane su za Novi zavjet, a Konstantin je 'naredio kojim će se riječima unositi zapisi u Novi zavjet', piše Livingston (Davidova knjiga, str. 140).

Tako su crkveni oci prihvatali priču o Ozirisu, preradili je u dio Novog zavjeta, s time da su izbrisali Ozirisovo ime i zamjenili ga Isusovim, a alegoriju su preinacili kako bi priča o Sunčevom napornom radu i putovanjima izgledala kao priča o čovjeku.

Pa ipak, pripremajući Novi zavjet sastavljači su bili dovoljno lukavi da ubace dvije poruke, jednu za ezoterika, a jednu za egzoterika i isprepletu njihove priče oko antičkog simbolizma.

U ovom konkretnom slučaju priču su ispleli oko simbolizma zodijaka, drevnog Kola života.

'Mnogi stanovi' u Očevu domu predstavljaju kuće zodijaka.

Isus iz Evangelijsa ovdje se predstavlja kao glavni znak zodijaka – Ovan, staro Janje – Jaganjac Božji (Evanđelje po Ivanu, 1:36). Kad Isus ima dvanaest apostola, on predstavlja Sunce Božje, a apostoli predstavljaju dvanaest 'kuća' zodijaka. No kad je

Ezoterijska faza drevne filozofije uključuje kozmička načela i kozmičke procese. Ta je tajna skrivena od ljudi u zodijaku i simbolima učitelja, a otvara je ispravno tumačenje drevne simbologije

on glavni znak zodijaka ima samo jedanaest apostola. Jednog su se morali riješiti kako bi napravili mjesto za njega, pa su se crkveni oci vrlo lukavo riješili Jude, što ezoterici razumiju.

Ponovno ću doći

A sada nešto o Kristovom drugom dolasku: u svojem velikom kruženju, Zemlja prolazi kroz područje konstelacije, koju predstavlja ciklus od 2160 godina. U svakom velikom ciklusu od 25.880 godina Zemlja prođe kroz svih dvanaest kuća zodijaka.

To znači da ovaj Krist (Ovan) dolazi svakih 25.880 godina i svaki put vlada 2160 godina. Stoga je biblijska tvrdnja točna ako je pravilno razumijemo.

Zemlja je ušla u Ovan 2432. godine prije nove ere. Od tada do 276. godine prije nove ere Ovan je bio predmet obožavanja

drevnih naroda kad je otvorio ekvinocij na 2160 godina.

‘Spasiti svijet od studene vladavine hladnoće, pustoši i mraka’ kako su to nazvali drevni narodi u svojoj godišnjoj svetkovini, koju je Crkva prihvatile i povezala s rođenjem Krista.

Tijekom tih stoljeća ljudi koji su živjeli sjeverno od ekvatora nazivali su Ovnu ‘Jaganjcem Božnjem koji oduzima grijehu svijeta’ (Evangelje po Ivanu, 1:29).

To je pravilno tumačenje tvrdnje: ‘Ponovo ću doći’. Ovan dolazi svakih 25.880 godina i svaki put vlada 2160 godina.

A sada nešto o ‘nebu’ koje se spominje u Djelima apostolskim, 1:11. To je samo još jedna neistinita interpolacija svetih crkvenih otaca.

Kraljevstvo nebesko drevnih učitelja bio je čovjekov um, čija je moć potencijalno svemoguća, sveprisutna i sveznajuća. Um prelazi prepreku između vremena i prostora, on se uzdiže prema nebu, u beskonačnost, u vječnost

Prepostavljajmo da je Djela apostolska napisao Pavao. To je pogrešno. Tu su knjigu napisali crkveni oci služeći ste tekstovima Damisa, omiljenog učenika Apolonija iz Tijane, u kojima Damis opisuje djelo i putovanja ovog velikog filozofa i učitelja iz prvog stoljeća. Taj se Damis (Dema) spominje u Poslanici Filemonu, 24, Poslanici Kološanima, 4:14 i Drugoj poslanici Timoteju, 4:10.

Prepostavimo da su nebo, kraljevstvo nebesko i kraljevstvo Božje sinonimi. O kraljevstvu je Isus iz Evangelja rekao: ‘Kraljevstvo je nebesko kao kad čovjek uze goruščino zrno i posija ga na svojoj njivi. Ono je doduše najmanje od svega sjemenja, ali kad uzraste, veće je od svega bilja’ (Evangelje po Mateju, 13:31; Evangelje po Marku, 4:31).

Luka kaže da je kraljevstvo Božje u nama (Evangelje po Luki, 17:21), a Pavao (Pol, Polos, Apolon, Apolonije) da smo mi hram Božji te Duh Božji prebi-

va u nama (Prva poslanica Korinčanima, 3:16). Onda je na jednom drugom mjestu rekao sljedeće: ‘A kraljevstvo Božje nije jelo ili piće, nego pravednost, mir i radost’ (Poslanica Rimljanim, 14:17).

Drugim riječima, kraljevstvo Božje i Nebesa stanje su uma, a ne mjesto u prostoru.

Biblijsko svjedočanstvo upućuje nas da zavirimo u Hram Božji kako bismo pronašli Kraljevstvo Božje. No katolici i kršćani ga traže gore na nebu, kao što su to činili Galilejci koji su stajali ‘buljeći u nebo’.

Kraljevstvo nebesko drevnih učitelja bio je čovjekov um, čija je moć potencijalno svemoguća, sveprisutna i sveznajuća.

Prošlost i budućnost stupaju se u umu i postaju vječna sadašnjost. Vječnost je tu i sada.

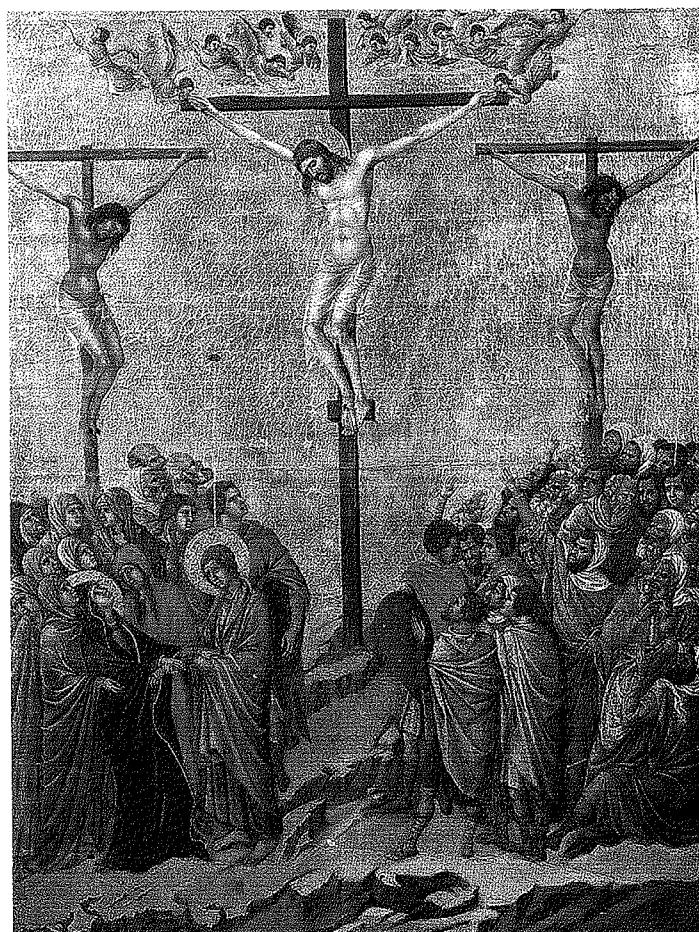
Starac se osvrće na prošlost i vidi sebe kao dječaka na kupalištu. Inženjer gleda u budućnost i vidi nebodere koje planira izgraditi, pune stvari i ljudi.

Istina i laž

Kad čitamo Bibliju gotovo je nemoguće u jednom odjeljku pronaći bilo istinu ili laž izrečene odvojeno. Svaka je laž tako neodjeljivo povezana s nekom neporecivom istinom, a istinitost i neistinitost su tako zamršeno i fino isprepletene da je nespremnom umu apsolutno nemoguće odvojiti jedno od drugoga.

Biblia je krenula u svijet te je u okovne mraka i neznanja stavila više ljudi nego bilo koja druga svjetovna knjiga, baš onako kao što je to bila namjera onih koji su na temelju drevne književnosti stavili Bibliju. Te nesretne žrtve moraju živjeti u tom mraku i zabludi sve dok se ne razviju do takve mentalne sposobnosti da mogu odvojiti istinu od laži u toj knjizi te shvatiti njezinu neistinitost.

Biblia je stavljena od drevnih priča, pa kako bi se one mogle pravilno tumačiti mit o raspetom Bogu još je jedan dredni simbol koji predstavlja kozmičko načelo. Simbolizira je zatočenje kozmičkog duha u ljudskom tijelu, što se događa kad iz sjemena u majčinoj utrobi izraste ljudsko biće. Ili kad se kozmički duh obmota ograćem od materije koja se zove čovjek, koji nastaje materijalizacijom kozmičkih zraka

Um prelazi prepreku između vremena i prostora, on se uzdiže prema nebu, u beskonačnost, u vječnost. Ništa mu ne može zapriječiti put. Probija čelik jednako lako kao i prostor.

Um prelazi prepreku između vremena i prostora, on se uzdiže prema nebu, u beskonačnost, u vječnost. Ništa mu ne može zapriječiti put. Probija čelik jednako lako kao i prostor.

Drevna je književnost uništena, a knjižnice spaljene upravo zato da se ta učenja sakriju od naroda.